

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága a dr.Szenthe Zsolt ügyvéd által képviselt P. F. felperesnek a Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal alperes ellen vadászati ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perben - amelybe az alperes pernyertességének előmozdítása érdekében beavatkozott a dr.Hevesi Kristóf ügyvéd által képviselt B. és Környéke Földtulajdonosi Közösség - a Veszprém Megyei Bíróság 2010. április 8. napján kelt 6.K.21.524/2008/22. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 24. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2011. február 15. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Veszprém Megyei Bíróság 6.K.21.524/2008/22. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Legfelsőbb Bíróság a felperest, hogy fizessen meg tizenöt napon belül az alperesnek és az alperesi beavatkozónak külön-külön 15.000.- /azaz tizenötezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá fizessen meg az államnak külön felhívásra 36.000.- /azaz harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az A. Földtulajdonosi Közösség 2006. december 11. napján megtartott földtulajdonosi gyűlésen P. F.-t /a továbbiakban: felperes/ választotta meg képviselőnek. A felperes kérte az elsőfokú vadászati hatóságot, hogy 2007. március 1.-i hatállyal állapítsa meg a hirdetmény melléklete szerinti vadászterület határát, valamint vegye nyilvántartásba a vadászterület földtulajdonosi közösségi képviselőjeként.

Az elsőfokú vadászati hatóság a 28.4/419-3/2007. számú határozatával a kérelmet elutasította. A döntését azzal indokolta, hogy a vadászatról szóló 1996. évi LV. törvény /a továbbiakban:

Vtv./ 14. § /1/ bekezdésének nem felelt meg a földtulajdonosi közösség összehívása, mert a társult vadászati jog esetén a 12. § szerinti kérdésekben való határozat meghozatalát a vadászterület tulajdonosainak 1/3-a kezdeményezheti, és a Nemzeti Földalapkezelő Szervezet /a továbbiakban: NFA/ által benyújtott meghatalmazáson kívül, a természetes személyek által adott meghatalmazások csak a vadászati földtulajdonosi közgyűlésen való képviselőre hatalmazták fel a felperest, a földtulajdonosi közösség összehívására nem.

Az alperes a 04.3/397/2007. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Többek között megállapította, hogy a magánszemélyek által adott meghatalmazások valóban nem terjedtek ki a földtulajdonosi közösség közgyűlésének összehívására.

Az alperesi határozat ellen P. F.-né, mint földtulajdonos nyújtott be keresetet, egyben meghatalmazást adott felperesnek a képviselőre. P. F.-né az eljárás során elhunyt, jogutódjaként meghatalmazott képviselője a felperes lett, aki jogi képviselőt is meghatalmazott.

A Veszprém Megyei Bíróság a felperes keresetét elutasította. Az ítélet részletesen elemezte az érintett meghatalmazásokat, azok tartalmát, és megállapította, hogy az egyes földtulajdonosi meghatalmazások valóban nem terjedtek ki a földtulajdonosi gyűlés összehívására.

A bíróság ítéletében kitért arra is, hogy felperes a meghatalmazók meghallgatására tett tanúbizonyítási indítványát azért utasította el, mert a meghatalmazás terjedelmének magából a meghatalmazásból kell kitűnnie, ezt a hiányosságot tanúvallomással pótolni nem lehet.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése és az eljárt bíróság új eljárásra történő utasítását. Kifejtette, hogy a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény /a továbbiakban: Ptk./ 207. § /1/ bekezdésének figyelmen kívül hagyásával értékelte a jogerős ítélet az érintett meghatalmazásokat, ezért az ítélet a Vtv. 12. §-ába, 13. és 14. §-ába ütközik, valamint a Vtv. végrehajtására kiadott 79/2004./V.4./FVM rendelet /a továbbiakban: Vhr./ 6. §-át, 11. és 12. §-át is sérti.

A bíróság nem az eset összes körülményeire, és a nyilatkozók feltehető akarataira helyezte a hangsúlyt, és a nyilatkozási elv mellett nem vette figyelembe kiegészítő jelleggel az akarati elvet, amikor a felperes bizonyítási indítványát, mely a meghatalmazók tanúkénti meghallgatására irányult abban a körben, hogy miért kívántak meghatalmazást adni, elutasította.

A felperes felülvizsgálati kérelmében vitatta az egyes meghatalmazások konkrét bírói értelmezését is, azok álláspontja szerint értelmezhetők úgy, hogy azok a földtulajdonosi gyűlés összehívására is kiterjednek, különösen azért, mert teljesen értelmetlen lenne meghatalmazást adni egy olyan földtulajdonosi gyűlésen való részvételre, amelyet nem lehet összehívni.

A tanúbizonyítási indítvány elutasításával sérült a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény /a továbbiakban: Pp./ 3. § /4/ bekezdése, valamint a Pp. 141. §-a is.

Az alperesi beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását, elsősorban arra hivatkozva, hogy a felülvizsgálati eljárásban csak a felperes által a per során megjelölt jogszabálysértések vizsgálhatók. Ezeket az alperes nem sértette meg. Az alperesi beavatkozó szerint a bíróságnak nem is lett volna feladata a meghatalmazások jogszerűségének vizsgálata, mert e körben jogszabálysértést a kereset nem jelölt meg.

A felperes az alperesi beavatkozó ellenkérelmére észrevételt terjesztett elő, melyben az alperesi beavatkozó ellenkérelmében foglaltakat vitatta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos az alábbi indokok alapján:

A Vtv. 14. § /1/ bekezdése értelmében a társult vadászati jog esetére a 12. § szerinti kérdésekben való határozat meghozatalát a vadászterület tulajdonosainak a 12. §-ban foglaltak szerint számított 1/3-a kezdeményezheti.

A Vhr. 11. §-ának /1/ bekezdése alapján a vadászati hatóságnak a bejegyzés teljesítéséhez vizsgálnia kellett, hogy a gyűlést az arra jogosult személyek hívták-e össze.

A perben eldöntendő kérdés az volt, hogy a felperes részére adott meghatalmazások kiterjedtek-e a földtulajdonosi közösség létrehozására irányuló közgyűlés összehívására, mi volt a meghatalmazások terjedelme.

A Ptk. 207. § /1/ bekezdése értelmében a szerződési nyilatkozatot vita esetén úgy kell értelmezni, hogy azt a másik félnek a nyilatkozó feltehető akaratára és az eset körülményeire tekintettel a szavak általánosan elfogadott jelentése szerint értenie kellett.

A Ptk. 223. §-a alapján a meghatalmazáshoz olyan alakszerűségek szükségesek, amilyeneket jogszabály az annak alapján kötendő szerződésre előír.

A Pp. 206. §-ának /1/ bekezdése értelmében a bíróság a tényállást a felek előadásának és a bizonyítási eljárás során felmerült bizonyítékoknak egybevetése alapján állapítja meg; a bizonyítékokat a maguk összességében értékeli, és meggyőződése szerint bírálja el.

A Legfelsőbb Bíróság egyetértett a jogerős ítélettel abban, hogy a meghatalmazások terjedelmének, magából a meghatalmazásból kellett kitűnnie. A Pp. XX. fejezete szerint közigazgatási ügyekben eljáró bíróság feladata a Pp. 339. § /1/ bekezdésére is figyelemmel a határozat jogszerűségi felülvizsgálata. Ezért a bíróságnak azt kellett vizsgálnia, hogy az elsőfokú hatóság helytállóan járt el, amikor önmagában a meghatalmazások szövegéből következtetett a meghatalmazás terjedelmére, vagy esetleg ebben a kérdésben hiánypótlási felhívást kellett volna kibocsátania, esetleg bizonyítási eljárást kellett volna lefolytatnia.

A Vhr. 6. §-ának /2/ bekezdése egyértelműen leszögezi, hogy a Vtv. szerinti 12. §-ának /1/ bekezdése szerinti határozathozatal esetén, ha a földtulajdonos nem személyesen tesz nyilatkozatot, akkor a Ptk. képviseleti jogra vonatkozó rendelkezéseinek megfelelően kiállított, a földtulajdonos nevét, tulajdoni hányadát, a képviselő nevét, az érintett település nevét, a külterületi ingatlan helyrajzi számát és területét is tartalmazó írásbeli meghatalmazás útján kell gondoskodni a képviseletéről. A Vtv. és a Vhr. külön arról nem rendelkezik, hogy kell-e a meghatalmazást adni a Vtv. 14. §-ának /1/ bekezdése szerinti földtulajdonosi gyűlés összehívásának kezdeményezésére. Ugyanakkor az elsőfokú hatóság alappal indulhatott ki abból, hogy a kérelemhez csatolt meghatalmazásoknak kéne erre a kérdésre is vonatkozniuk, hiszen az NFA csatolt meghatalmazása is ekként rendelkezett, és a földtulajdonosok személyesen nem nyilatkoztak az összehívásról. A Vtv. 11. § /1/ bekezdésének a/ pontja szerint a hatóságnak a rendelkezésre bocsátott dokumentumok alapján kellett megvizsgálnia e kérdést.

A felperes a közigazgatási eljárás során és a bíróság előtt is azt képviselte, hogy meghatalmazások kiterjedtek a földtulajdonosi gyűlés összehívására is. Nem állította, hogy a hatóságnak hiánypótlást kellett volna kiadnia, nem igazolta, hogy e nyilatkozatra vonatkozóan külön meghatalmazásra került volna sor, és nem állította azt sem - ezt pedig lekésőbb a közigazgatási eljárás során meg kellett volna tennie -, hogy álképviseletről van szó, melyet az érintett földtulajdonosok utólag jóváhagytak és ezért e körben a tulajdonosok erre vonatkozó nyilatkozatát nem is csatolta.

Mindebből következik, hogy helyesen döntött a jogerős ítéletet hozó bíróság és nem sérült a Pp. 3. §-ának /4/ bekezdése vagy a Pp. 141. §-a, amikor a tanúbizonyítási indítványt mellőzte, hiszen a Vhr. 6. §-ának /2/ bekezdése és a Ptk. 207. §-ának /1/ bekezdése alapján

magából a meghatalmazásokból kellett kitűnnie, hogy a meghatalmazások kiterjedtek a földtulajdonosi gyűlés összehívására, azok utólagos kiegészítése tanúbizonyítás alapján nem lehetséges.

A Pp. 206. §-a szerint a szabad bírói mérlegeléssel megállapított tényállás - ha az nem iratellenes vagy logikátlan - felülvizsgálata nem lehet eredményes, mert a felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek nincs helye. A felülvizsgálat csak arra szorítkozhat, hogy a mérlegelés körébe vont adatok, tények értékelése alapján nincs-e nyilvánvalóan helytelen következtetés.

A Legfelsőbb Bíróság megállapította, hogy a csatolt meghatalmazások a képviselet körét oly módon határozták meg, hogy az a meghatalmazó földterületeihez kötődő vadászati jogát illetően adott felhatalmazást a vadászati földtulajdonosi közgyűlésen, illetve - egyes esetekben - az érdekegyeztető tárgyalásokon való földtulajdonos nevében és helyett történő eljárásra. A meghatalmazás a magyar nyelv szabályai szerint egyértelműen és világosan határozta meg a képviseleti jog terjedelmét, korlátozva azt a földtulajdonosi közgyűlésen és az érdekegyeztető tárgyalásokon való képviseletre. A meghatalmazásban felhívott jogszabályi rendelkezésekből - Vtv. 12. §-a és Vhr. 6. §-a - nem lehetett a nyelvtani értelmezéstől eltérő logikai következtetést levonni.

Ezért a jogerős ítélet indokolása, amely részletesen elemezte az egyes meghatalmazásokat, nem tartalmazott olyan okszerűtlen, logikailag téves, nyilvánvalóan helytelen következtetést, amely a Ptk. 207. §-ának /1/ bekezdése körében meghatározott értelmezési szempontokon túlmutatott volna.

A Legfelsőbb Bíróság megjegyzi, hogy az érintett meghatalmazásokból nem állapítható meg, hogy azokat a földtulajdonosok abban a tudatban adták-e, hogy e meghatalmazás megadásától függ az is, hogy egyáltalán földtulajdonosi gyűlésre sor kerül-e. Nyilvánvaló, hogy a meghatalmazók részéről más mérlegelést igényel annak eldöntése, hogy egy tőlük függetlenül már összehívott földtulajdonosi gyűlésen részt akarnak-e venni személyesen, vagy a gyűlést össze sem lehet hívni az ő meghatalmazásuk nélkül. Ez az okfejtés egyben válasz arra a felperesi érvre is, hogy értelmes-e meghatalmazást adni egy olyan földtulajdonosi gyűlésre, amelyet „nem lehet összehívni”.

Minderre tekintettel a Legfelsőbb Bíróság a jogerős ítéletet a Pp. 275. §-ának /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A Legfelsőbb Bíróság a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségekről a Pp. 270. §-ának /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. §-ának /1/ bekezdése és a Pp. 82. §-ának /2/ bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről

szóló 32/2003./VIII.22./ IM rendelet 3. §-ának /3/ bekezdése alapján rendelkezett.

A Legfelsőbb Bíróság az illetékről az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. §-ának /1/ bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról szóló 6/1986./VI.26./ IM rendelet 13. §-ának /2/ bekezdése alapján döntött.

Az alperes személyében a per során jogutódlás következett be, amelyet a Legfelsőbb Bíróság a Kfv.III.37.543/2010/11. számú jegyzőkönyvében rögzített végzésével megállapított.

Budapest, 2011. február 15.

Bauer Jánosné dr. sk. a tanács elnöke, dr.Kovács András sk. előadó bíró, dr.Kovács Ákos sk. bíró